

2. Верховний суд виніс рішення у зразковій справі про оформлення паспорта. Українське право. 27.03.2018. URL: <https://ukrainepravo.com/news/ukraine/verkhovnyy-sud-vynis-rishennya-u-zrazkoviy-spravi-pro-oformlennya-pasporta/>

3. Рішення Вищої ради правосуддя «Про затвердження Порядку ведення Єдиного державного реєстру судових рішень» від 19.04.2018 № 1200/0/15-18 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1200910-18>

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ЗАХИСТУ МАЙНОВИХ ПРАВ ДИТИНИ ПРИ РОЗІРВАННІ ШЛЮБУ БАТЬКІВ

Сопілко Д. В.

студент юридичного факультету

*Науковий керівник: **Чепік-Трегубенко О. С.***

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри загальноправових дисциплін

*Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна*

В сучасному світі головним питанням, яке стоїть перед державою є захист прав дітей, тому що діти – це майбутнє в яке ми вкладаємо і хочемо побачити результат. Будь-які права повинні захищатися і не мають бути порушеними, тому що жодна дитина неспроможна захистити себе сама. Суспільство іноді не розуміє потреби, інтереси, запити та проблеми підлітків. Вище зазначені фактори наштовхують нас на те що права людей і права дітей знаходяться в різних сферах і звідси потрібно, щоб існував окремий дієвий механізм захисту прав дітей. Згідно Основного Закону України кожен громадянин України має рівні конституційні права і свободи і є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками [1].

Звідси ми можемо зазначити, саме щодо майнових прав та механізму захисту прав дитини. Майнові відносини між батьками та дітьми являють собою те коло відносин, які можуть виникнути стосовно майна. Свого часу О.Кудрявцев зазначав, що «майнові правовідносини між батьками і дітьми складаються із відносин з приводу взаємного утримання, що регулюються сімейним законодавством, а також майнових відносин, які є предметом регулювання цивільного права» [3]. Майнові відносини можуть бути під захистом конституції і є

предметом регулювання як цивільно-правових відносин так і сімейних відносин. Батьки, відповідно сучасному українському законодавству, повинні утримувати своїх дітей, не досягнувши повноліття, а саме вісімнадцяти років. Утримуння включає в себе сукупність майнових благ, які необхідні для нормального життя дитини, а також його повноцінне виховання та освіта. Отже, можна стверджувати про те що утримання дитини, передбачає забезпечення його житлом, харчування, одягом, освітою, а також різними матеріальними речами які необхідні для нормального існування [2].

Законодавство визнає дитину, як самостійний суб'єкт права власності який може розпоряджатись своєї власністю, але це не завжди так, тому що закон визначає правочини, щодо дітей різного віку. Також можемо зазначити, що самостійне розпорядження майном є зняття вкладу, але не розпорядження чи розтрата цих коштів. Тобто обмеження щодо розпорядження майном дітей розповсюджуються в рівній мірі і на батьків, саме тоді, коли вони виступають в якості цивільно-правових представників дітей. Зокрема, батьки не мають права укладати від імені дитини договору дарування, відмовлятися від майнових прав тощо [4].

Таким чином, регулювання майнових відносин батьків і дітей спрямовано на максимальний захист прав та інтересів останніх. Відповідно до Цивільного Кодексу закріплено режим роздільності майна. Тобто якщо майно належить батькам або належить дитині, то вони є єдиними його власниками, які мають право на користування та розпорядження цим майном [5]. Також батьки можуть вирішити питання, щодо управління майном спільно з дитиною. Якщо виникають спори, щодо майна це питання може врегулювати суд. Кожен, як батьки та діти можуть мати право на сумісну власність, це гарантує кожній дитині бути учасником правовідносин, та обов'язково батьки повинні враховувати інтереси дітей, та зобов'язує батьків передавати у користування майном.

Саме що стосується права на житло саме житло для дитини є необхідним елементом природного розвитку, відсутність житла призводить до отримання дитиною статусу «безпритульної», тобто такої, яка потребує особливого соціально-економічного захисту з боку держави [6]. У ст. 47 Конституції України закріплено гарантії щодо надання можливості кожному придбати житло, тобто в кожному праві людини чи дитини ми прослідковуємо не тільки сімейні, цивільні, а найголовніше конституційні правовідносини, тому що будь-які права, які закріплені в Основному законі України вони гарантуються і не порушеними [1].

Наявність у дитини з народження правосуб'єктності, дозволяє володіти не тільки майном а й майновими правами. Враховуючи особливості інтелектуального, фізичного та психічного стану неповнолітньої особи встановлюється конституційний механізм правого регулювання, який

встановлює права невід'ємні від кожної людини, та дає змогу будь-якій особі мати право на житло, працевлаштування, соціальний захист на ін. Спорами щодо розподілу майна займається цивільне та сімейне право. Там яскраво прослідковується сама процедура та можливі наслідки поділу майна, але ми повинні пам'ятати, що право на житл, в першу чергу гарантоване Конституцією України та має вищу юридичну силу, як і будь-яке інше право, і порушення цих прав може привести до відповідальності.

Література:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96. (зі змінами і допов.) *Відомості Верховної Ради України*. 2019, № 38, ст. 160.
2. Цивільний кодекс України. *Відомості Верховної Ради України*. 2003 № 435-IV (зі змінами внесеними Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України...» від 30.03.2020 № 540-IX) *Відомості Верховної Ради України*. 2020. Ст. 368-5.
3. Кудрявцев О.Н. *Правоотношения между родителями и детьми*. Харьков. 1975. 56 с.
4. Ершова Н. Имущественные отношения в семье. *Государство и право*. 2003. № 5. С. 46-52.
5. Лісовий М. Соціальне сирітство дітей – проблема сьогодення. *Вісник прокуратури*. 2003. № 1. С. 113-115.
6. Мовчан О.В. Житлові права дітей. *Право і безпека*. 2014. № 4 (55). С. 204-208.

ДОСТУПНІСТЬ ПРАВОСУДДЯ ЯК СКЛАДОВА ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУД В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19

Шелевер Н. В.

*кандидатка юридичних наук, доцентка,
доцентка кафедри адміністративного,
фінансового та інформаційного права
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»
м. Ужгород, Україна*

Пандемія коронавірусу COVID-19 повністю змінює життя людей та вносить свої корективи у роботу органів державної влади та місцевого самоврядування. Коронакриза показує, що світ повинен бути готовим до різноманітних викликів. У сучасному суспільстві важливим є безперерійна робота судової гілки влади. Позитивним моментом є те, що суди можуть проводити судові засідання в режимі відеоконференції. Таким чином, особа має можливість захистити своє порушене право.